

Abans de ser pedra - Antoni Mas

Després de publicar tres reculls de contes al tombant de segle, Antoni Mas (Palma, 1956) desplega ara la seva experiència vital i narrativa en una novel·leta que traça amb precisió els moviments d'una ànima inquieta.

Abans de ser pedra posa al dia –i no és poc—les investigacions sentimentals de Madame de Lafayette i el seguiment introspectiu practicat per Stendhal: el protagonista defuig i busca l'amor, ataca i es replega alternativament, s'aboca a encontres i desencontres, mentre el narrador alterna l'exemple i la digressió amb l'amenitat concentrada d'un savi sufi empeltat d'un barman nocturn omnicomprensiu. La novel·la perfila les vagues distincions entre amor, desig i amistat, mostra les relacions amb la família, els amics i la parella, el creixement que no sempre equival a la maduració, la caiguda en els miratges més vulgars i, en definitiva, fa versemblant el deambular anímic d'un ciutadà abans de convertir-se en mineral.

En aquest llibre, Antoni Mas es consolida com un expert en l'examen –mig líric, mig mèdic-- de cruïlles vitals. Les experiències del protagonista van més enllà del paradigma, però alhora són fàcilment convertibles en les il·lusions i les traïcions més universals. Aviat sospita que a l'entorn de l'amor s'ha organitzat un complot que n'oculta els perills. Tanmateix, “els primers compassos, lliures encara de la sal abrasiva del temps, són bells i límpids, sense rerefons”.

Més tard el protagonista caurà en la vanitat de l'escriptura, en la construcció de triangles defensius, en la condescendència de la concepció, i retrobarà antigues parelles amb la mateixa desesperança autodistanciada de Bill Murray a *Broken flowers*. Mentrestant, el narrador sobrevola el personatge, s'interna en els viaranys emocionals de les seves amants, i si aconseguix que el lector no caigui en el desànim és tan sols a causa de la força de l'expressió.